

[Rahbæk Møller]

kernen i industripolitikken, hensynet til dem, der arbejder i industrien, og hensynet til det samfund, den skal betjene.

Det vigtigste led i en industripolitik må være en demokratisering i form af virksomhedsdemokrati og opbygning af solidariske fonde, der efterhånden kan overtage ejendomsretten til industrien. Den teknologiske udvikling gør indførelsen af virksomhedsdemokrati til en mere og mere akut opgave, så det kan sikres, at indførelse af ny teknologi sker til gavn for de ansatte og ikke kun til gavn for en lille klasse af ejere.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg vil godt begynde med at sige tak til industriministeren, fordi linjen, at vi får en industripolitisk redegørelse hvert år, bliver fulgt. Det blev på udmærket vis startet af den tidligere industriminister, og jeg synes, det er rimeligt, at vi mindst én gang om året – vi skulle måske nok gøre det hyppigere – diskuterer produktionssektorens forhold, for hvad er betingelsen for, at dette samfund fungerer i det hele taget? Det er, at det går vores produktionssektor bedst muligt.

Jeg synes næsteften, at det er rimeligt, at jeg sender ikke en rød rose, men en smuk buket af forårsblomster til nationalbankdirektøren, fordi han er begyndt at tage fat på det, vi fra fremskridtspartiets side har peget på i mange år, nemlig at alle de mange selektive erhvervsstøtteordninger er en medalje, som i allerhøjeste grad har en bagside. Jeg synes, at regeringen skulle tage mod til sig og gå ind på banen til den bold, som nationalbankdirektøren har spillet ud, og lad os så få taget fat på det problem. Jeg har ofte påstået, at hver eneste gang man giver erhvervslivet 1.000 kr. i støtte, sender man formiddagen efter en regning på 1.300 kr. Den støtte, man giver, er jo ofte til gamle, halvsnorkende virksomheder. Derimod trænger man ikke igennem til de nye, selv om det er dem, man påberåber sig at hjælpe.

Man kan jo give sig til at kritisere den nuværende industriministers redegørelse. Jeg synes slet ikke, at det er nok, hvad den nuværende regering gør, ikke tilnærmelsesvis, men jeg kan da notere, at hvis man sammenligner med, hvad den tidligere regering gjorde, og den grammofonplade, vi fik afspillet her af den tidligere industriminister, så er der

dog fremgang i tingene. Det er dog trods alt bedre, end det var tidligere, og der er sket så stor en fremgang, at det er synligt selv for en fremskridtsmand.

En debat om industriens situation må være en debat om, hvad det egentlig er, vi vil med industrien, hvad vi vil med produktionssektoren. Det er egentlig forkert at snakke om industrien, for hvordan kan man adskille landbrugets forhold, turismens forhold, industriens forhold osv.? Det kan faktisk ikke lade sig gøre. Det, det drejer sig om, er, at vi skal have en produktionssektor, der kan producere alt det, vi har brug for. Hver eneste af vore daglige fornødenheder skal skaffes via produktionssektorens formåen. Men foruden at skaffe, hvad vi løbende skal bruge, er opgaven for vores produktionssektor at betale de enorme renter af den gæld, man har skabt os, og desforuden skal den producere til afdrag. Det er jo en enorm opgave for den danske produktionssektor.

Derfor er mit spørgsmål ikke alene til regeringen, men også til de øvrige partier: har man gjort sig klart, hvad det egentlig er for en opgave, vores produktionssektor har, og vil man være med til at lave en plan, hvorefter dette samfund skal være gældfrit inden for en 10 års periode? Så er det vores overordnede forpligtelse at give produktionssektoren sådanne betingelser, at der kan produceres så meget, at vi kan få så stort et overskud på vores handelsbalance, at vi kan blive gældfri på 10 år.

Hvad er regeringens ambitionsniveau? Jeg har spurgt regeringens finansminister. Der fik jeg at vide, at det var helt urealistisk at tro, at det kunne lade sig gøre på 10 år. Hvis det også er industriministerens holdning, så må jeg sige, at ambitionsniveauet er alt, alt, alt for lavt. Det er for dårligt, hvis vi, der er ansvarlige nu, siger: vi kan ikke få denne gæld afviklet de første 10 år. Vi skal bare sådan nogenlunde holde den stangen. Hvis ikke man vil med længere, hvis ikke man vil være med til at sige: nu vedtager vi en plan gående ud på, at dette samfund skal være gældfrit om 10 år, så er vi nogle tøsedrenge, så er vi ikke værdige til at sidde herinde – undskyld, tøsepiger måske også. Det synes jeg man skulle tænke over.

Hvad går det enkelte folketingsmedlem og spekulerer på i disse forårsdage? Det er: nå ja, det går nok, det går nok, det går nok. Se,